

[Kurt Hansen.]

ind for, da ændringerne går ud på, at man i højere grad bringer dette indgreb i overensstemmelse med det krav, der er stillet fra LOs side, fra de forskellige fagforbunds side. Men vi må imidlertid atter hævde, at disse ting ikke er et lovgivningsanliggende, men et anliggende, som udelukkende hører hjemme mellem Dansk Arbejdsgiverforening og fagforeningerne og LO og eller ved aktioner på arbejdspladserne, hvis man ikke kan løse det på den måde.

Et andet ændringsforslag fra SF om ophævelsen af hovedaftalens § 4 om arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet mener vi ikke kan klares ad parlamentarisk vej. Det må vi beklage, dér er vi nok uenige med jer om, hvordan og hvorledes vi skal klare de der ting. Men samtidig skal det gøres klart, at der ikke skal herske nogen tvivl om VS' stilling til hovedaftalen. Vi ser den som et led i hele det fagretlige juristeri, som kun er med til at binde arbejderne på hænder og fødder, og dette er vi selvklart imod, men samtidig må det stå klart, at det er et anliggende, som jeg igen vil præcisere hører hjemme i forhandlinger mellem parterne eller ved aktioner på arbejdspladserne. Det er ikke noget, parlamentet skal blande sig i. Om det ændringsforslag vil jeg blot sige, at vi vil undlade at stemme.

Om SF's sidste ændringsforslag til lovfor-
slag nr. 122 om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m. v., som går ud på, at lovbestemmelserne skal til afstemning inden for de respektive overenskomstområder, må vi da sige, at det lyder umiddelbart yderst demokratisk, men — og her det altså, vi kommer til at sige fra — samtidig er det en fremgangsmåde, der lægger op til en yderligere integrering af statsmagtens interesser i indgåelse af overenskomstaftaler. Dette forslag må vi nødvendigvis gå imod ud fra de argumenter, jeg her har fremført. Vi er af den opfattelse, at det kan — og jeg siger udtrykkelig ka.a — danne præcedens, og alle ansatser til en sådan præcedensdannelse vil vi gå imod, uanset hvad hensigten fra forslagsstillerne så end måtte være. Vi tror ikke, at det er nogen af de tanker, SF har gjort sig. Vi vil blot påpege, at den fare ligger der i det.

Ændringsforslag nr. 14 angående indsættelse af en ny paragraf, omhandlende opta-

gelse af forhandlinger om indregning af den forringede dyrtidsregulering i overenskomstsystemerne, foregriber med al klarhed og tydelighed de overenskomster, som skal gå i gang ved forhandlingerne i 1976-77. Det præciseres i ændringsforslaget, at nyordningen af indregningen skal kunne træde i kraft i forbindelse med overenskomstfornyelsen i 1977 og altså være gældende indtil overenskomstfornyelsen i 1979. Hermed er der altså ikke bare tale om, at dette er et lovindgreb mod de overenskomstforhandlinger, der skulle foregå i 1975, det er samtidig et lovindgreb mod de forhandlinger, som skal foregå i 1977. Det er helt klart og tydeligt formuleret i ændringsforslaget, at der ligger nogle handlingsretningslinjer for, hvad det rent faktisk er, der skal forhandles. Det vil enhver, der læser ændringsforslaget og bemærkningerne grundigt, klart og tydeligt kunne se. Det kan der ikke være nogen tvivl om, og forslaget overrasker os selvfølgelig ikke. Vi må igen præcisere, at det er en form for ligesom at gøre det noget nemmere at få presset de indkomstpolitiske løsninger igennem for fremtiden.

Det er klart, at vi ikke kan medvirke til noget sådant. Nogle af de argumenter, som har været fremført for paragraffen, har været, at man kan være med til ligesom at gå imod de produktivitetsfremmende lønsystemer, som vi alle sammen kender konsekvenserne af, i hvert fald vi, der kender lidt til forholdene ude på arbejdspladserne. Vi ved, hvordan og hvorledes det er at stå ved et samleband, ved en maskine. Det vil man søge — har man fortalt os — at imødegå med dette. Men det er jo en helt bagvendt måde at søge at klare de her ting på. Skal man imødegå akkorder, produktivitetsfremmende lønsystemer, motivation og hvad der ellers kan ligge i det, så er det ude på arbejdspladserne og i fagforeningerne, vi sammen må søge at modgå det. Det er ikke igennem en indkomstpolitisk løsning.

Hvad angår lovforslag nr. 127 om tjenestemandspension må jeg sige, som jeg tidligere har sagt, og det er blevet ført til betænkning, at vi ikke kan gå ind for det her forslag, vi må gå imod det. Der er tale om en klar forringelse af pensionisternes stilling for pensioner helt ned til beløb af en størrelse på 40.000 kr. på årsbasis, og det er naturligvis ikke noget af det, vi kan gå ind